

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 431/2014

03.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. став 1. и 5 Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката А.Љ., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 253/11 од 30.11.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 946/12 од 05.02.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП-а, дана 03.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 253/11 од 30.11.2011. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 946/12 од 05.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 253/11 од 30.11.2011. године окривљени А.М. оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 4. и 1. и члана 61. став 1. и 5. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.06.2011. до 30.11.2011. године. Истом пресудом на основу члана 206. став 2. ЗКП-а усвојени су имовинско-правни захтеви оштећених у целости и то оштећеног Р.А. у износу од ... динара, оштећеног Ј. доо у износу од ... динара, оштећеног П.Е. доо у износу од ... динар, оштећеног А. доо Н.С. у износу од ... динара, оштећеног ИМО З. ад Ч. у износу од ... динара, оштећеног Ж. ад у износу од ... динара, оштећеног Д.С. и П. из М. у износу од ... динара, оштећеног Б.М.Б. доо Н.С. у износу од ... динара, те је окривљени обавезан да овим оштећенима, сваком понаособ исплати наведене износе у року од шест месеци, од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 206. став 2. ЗКП-а делимично је усвојен имовинско-правни захтев оштећеног Е. доо у износу од ... динара, те је окривљени обавезан

да овом оштећеном предузећу исплати наведени износ у року од шест месеци, од дана правноснажности те пресуде, под претњом принудног извршења, док је у преосталом делу имовинско-правног захтева у износу од 40.000,00 динара оштећени упућен да ово оствари у парничном поступку.

На основу члана 196. став 1. а у вези члана 193. став 2. тачка 3), 7) и 9) и став 4. ЗКП-а окривљени је дужан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 168.098,00 динара који се састоје од 56.299,00 динара на име претходно накнађених трошкова вештачења, износ од 4.000,00 динара на име претходно накнађених путних трошкова сведока, износ од 102.187,5 динара на име претходно накнађене награде за рад бранилаца окривљеног постављених по службеној дужности, износ од 1.600,00 динара на име претходно накнађених трошкова довођења окривљеног из Окружног затвора Нови Сад, те износа од 4.000,00 динара на име накнаде трошкова судског паушала који износ је окривљени дужан да плати на рачун буџета Републике Србије у року од шест месеци почев од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Кж1 946/12 од 05.02.2014. године је усвајањем жалбе браниоца окривљеног А.М. и по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације и одлуке о казни тако што је кривично-правне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, за које је окривљени том пресудом оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ-а у продужењу у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ-а и осудио га на казну затвора у трајању од три године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.06.2011. до 30.11.2011. године, док су жалбе браниоца окривљеног у преосталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног А.М., адвокат Љ.А., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и 3. ЗКП-а са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и донесе пресуду којом ће преиначити првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сматрајући да присуство Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, због чега их није позвао на седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП-а.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног А.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је другостепени суд приликом одлучивања о изјављеним жалбама нашао да се у инкриминисаним радњама окривљеног које су наведене у чињеничном опису предметног дела датом у изреци првостепене пресуде, не стичу законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 4. и 1. у вези члана 61. став 1. и 5. КЗ-а и заузео став да се у наведеним радњама окривљеног исцрпљују законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а, због чега је по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације дела, на који начин је на штету окривљеног повредио закон и то одредбе члана 1. и 5. Кривичног законика имајући у виду време када је кривично дело извршено и временско важење кривичног законодавства позивајући се при том на одредбу члана 112. став 3. КЗ-а која је ступила на снагу дана 15.04.2013. године према којој се одговорно лице у предузећу више не сматра службеним лицем.

Изнетим наводима, по налажењу Врховног касационог суда наведене пресуде се побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, која је разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног неосновани, јер из чињеничног описа предметног кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а за које је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом.

Наиме, након доношења првостепене пресуде Вишег суда у Новом Саду К 253/11 од 30.11.2011. године, ступио је на снагу Закон о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121 од 24.12.2012. године), којим је у члану 25. одређено да се из члана 359. став 1. КЗ-а бришу речи „или одговорно“ а у члану 21. истог Закона о изменама и допунама Кривичног законика измењен је наслов изнад члана 234. Кривичног законика и прописано ново кривично дело - злоупотреба положаја одговорног лица.

Имајући у виду наведене измене Кривичног законика, по налажењу овога суда у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде више не постоје законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а већ кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а због чега је другостепени суд поводом жалбе браниоца окривљеног првостепену пресуду преиначио по службеној дужности у погледу правне квалификације дела тако што је радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде за које је оглашен кривим том пресудом, правно квалификовао као продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ-а, на који начин је применио блажи закон на учиниоца кривичног дела у складу са чланом 5. став 2. КЗ.

С`тога се неосновано захтевом браниоца указује да и дело окривљеног за које је оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом више није кривично дело због цитираних измена Кривичног законика којима по оцени овог суда кривично дело из члана 359. став 3. у вези става 1. у ситуацији када извршилац има својство одговорног лица, није декриминализовано, с`обзиром да том кривичном делу по његовој садржини одговара кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, за које кривично дело је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом.

У вези са тим неосновано се захтевом браниоца окривљеног истиче да се након измена члана 112. став 3. Кривичног законика одговорно лице у предузећу не сматра службеним лицем и да следствено томе окривљени не може бити извршилац кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, имајући у виду да је окривљени и оптужен, а потом и осуђен да је предметно кривично дело извршио у својству одговорног, а не службеног лица, па је наведена измена члана 112. КЗ-а без значаја за правну квалификацију кривичног дела окривљеног, па су као неосновани оцењени и наводи браниоца окривљеног да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело и да је другостепени суд преиначењем првостепене пресуде на штету окривљеног повредио Кривични закон из члана 439. тачка 1. у вези члана 1. и 5. Кривичног законика, имајући у виду напред наведене разлоге за одлуку Врховног касационог суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.